

Het begin

We hebben ons huis in de Grote Stad verkocht en zoeken naar iets met een grote werkplaats voor Fietjes meubelstoffeerderij. Dat is moeilijk te vinden, zeker voor ons budget.

Fietje wordt steeds wanhopiger: "Waar moet ik nu wonen?"

"Een huis komt naar je toe," zeg ik.

Ik kijk 'voor de grap' op Marktplaats en ontdek inspirerende foto's van een leuk huis in Delfszand, op maar een half uurtje rijden.

"Fietje, dit is best aardig, helemaal niet ver weg, in Delfszand, daar gaan we toch al vaak heen. Leuk, niet ver van de duinen en het strand, in een straatje met uitzicht op de haven en de zeilboten."

Ik laat haar de foto's zien. "De begane grond van dat huis was ooit een paarden-smidse, nu is het een werkplaats, ideaal voor jou. We kunnen toch gewoon gaan kijken?"

We rijden langs het Grote Kanaal naar Delfszand, Fietje mokkend in de auto. "Ik wil best gaan kijken, maar weg uit de Grote Stad, nooit van mijn leven. Mijn kinderen, mijn vrienden, alles heb ik hier."

We onderhandelen. "Wat dacht je van een eigen auto?"

In Delfszand rijden we een straatje in met een rij oude huizen. Bijzonder voor die plek, want bijna alles daar is tijdens de oorlog zwaar gehavend door Engelse bombardementen. Die bommenrichters misten vaak de V1 lanceerinstallaties en lieten nabijgelegen huizenblokken in elkaar storten. De oude straatjes, met huizen, loodsen en cafés, verdwenen in een stofwolk. Een deel van dit straatje heeft geluk gehad: zes schattige huisjes op een rij, onaangedaan. Een soort miniatuur herenhuizen die de bommenregens en de latere modernisering overleefd hebben. Trots staan ze daar alsof ze misprijzend, met vergane deftigheid, de nieuwe loodsen en bedrijfjes om hen heen bezien. Het huis op nummer 12 met grote openslaande staldeuren is het.

Als we binnen zijn is Fietje meteen verliefd op de oude smidse, de tegeltjes bij de ingang, het dakterras bij de keuken, de leuke indeling. De eigenaar maakt een vriendelijke indruk. Heeft het als timmerman zelf gerenoveerd en wil weer verder, een ander project beginnen. We worden het eens over de prijs en de datum van de overdracht.

Als retraite hebben Fietje en ik al sinds 1994 een huisje op een klein eiland voor de Ierse westkust waar we zo veel mogelijk heen gaan. Die plek kun je alleen bereiken met een eigen boot, of je moet een lift vragen aan een van de vissers die rond Inish Turbot hun kreeftenfuiken uitleggen. Een paradijs, slechts anderhalve kilometer van het vaste land, maar lichtjaren weg van het gewone leven. Dankzij internet kan ik daar werken en zo duik ik in een compleet andere wereld. 'Zorg voor voldoende ontsnappingsluiken in je bestaan om weg te komen', is mijn motto. Dan krijgen ze je nooit te pakken.

Sport vormt een rode draad in mijn leven. Voor mijn gevoel ben ik eigenlijk een full-profsporter, maar bij lange na niet goed genoeg om van te kunnen leven. Daarvoor is Van Santen & Frank Advertising, daar verdien ik mijn geld.

Ik sport veel. Al meer dan dertig jaar voetbal ik elke zaterdag in een parkje. In de modder, sneeuw, regen en zon. We spelen twee uur, van half elf tot half één, op een veld omringd door bomen die in de loop der jaren flink zijn gegroeid. Maar dat valt ons niet meer op. Willem zorgt voor de ballen en een ingenieus buizenstelsel dat met touwtjes en tentharingen een doel wordt. Er is geen verplichting. Ik doe mee wanneer ik zin heb, bijna elke week dus. Als ik er niet ben, ook al is het maanden, zeg ik niet af. Als ik terug ben, doe ik gewoon weer mee alsof ik nooit ben weggeweest. Zo doet iedereen dat daar, in dat clubje dat al meer dan 39 jaar bestaat.

Ik tennis veel met Fietje. Samen genieten we van ballen die we over het net naar elkaar toe krullen. De beweging, het geluid van de raakmomenten, soms perfect. In een goed geslagen forehand ligt het geluk van de wereld verborgen.

Verder hockey ik op zondag met wat andere veteranen en coach en train ik een herenteam dat naar de reserve overgangsklasse promoveert. Als verrassing neem ik de spelers mee naar mijn Ierse eiland voor een teamuitje. Een mooie herinnering, zestien mannen gepropt in twee huizen, kampvuur op het zanderige rotsstrandje, tot heel laat, tot de drank op is en er alleen lege flessen en blikjes overblijven. "We emptied the bar," zou Brian, mijn Ierse vriend, hierover zeggen. Ja, je kunt dus rustig zeggen dat ik eigenlijk alleen maar met sport bezig ben.

We gedijen aardig in Delfszand en Fietjes bezwaren verdwijnen. We wonen in een heerlijk huis op een heerlijke plek. De haven, de duinen, het strand, alles vlakbij en als bonus ook nog het Kleine Theater, annex filmhuis.

Vorig jaar hebben Floris, mijn business partner en ik besloten om ons kantoor op te heffen. Bijna elk contact gaat tegenwoordig per mail. Fysiek onze klanten zien, gebeurt nauwelijks meer, die hebben het te druk, geen tijd. Alleen voor echt